

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาถึงผลของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อการยึดคนเป็นศูนย์กลางด้านการมองเห็นตำแหน่งของวัตถุของเด็กอายุ 5-6 ปี

กลุ่มตัวอย่าง

เป็นเด็กนักเรียนชาย-หญิง ชั้นอนุบาลปีที่ 2 และชั้นเตรียมประถมปีที่ 1 ปีการศึกษา 2527 ของโรงเรียนเซนต์แอนโทนี อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี โดยสุ่มมาจากนักเรียน 3 ห้อง ห้องละ 32 คน รวมเป็นจำนวน 96 คน ผู้วิจัยทำการวัดการยึดคนเป็นศูนย์กลางโดยใช้แบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจากของฟืออาเจท์ (Piaget 1956) และเครื่องมือของฮอย (Hoy 1974) แล้วสุ่มเด็กที่มีการยึดคนเป็นศูนย์กลางมาจำนวน 32 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 16 คน กลุ่มควบคุม 16 คน ทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึดคนเป็นศูนย์กลางไม่แตกต่างกัน ในกลุ่มทดลองเลือกจับคู่กับเด็กที่ไม่ยึดคนเป็นศูนย์กลางอีก 16 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือในการวัดการยึดคนเป็นศูนย์กลางตามแนวความคิดของฟืออาเจท์ (Piaget 1956) และฮอย (Hoy 1974) มีลักษณะเป็นกล่องรูปทรงเรขาคณิตจำนวน 4 ชุด คือ สีเหลี่ยมคางหมู สีเหลี่ยมคางหมู ห้าเหลี่ยมคางหมู และสามเหลี่ยมคางหมู ซึ่งเครื่องมือแต่ละชุดมีสี ขนาด และวางอยู่ในตำแหน่งที่ต่างกัน และมีภาพถ่ายสีแสดงถึงตำแหน่งของวัตถุตามการมองเห็นของบุคคลที่นั่งอยู่ก้านหน้า ก้านซ้าย ก้านขวา และก้านหลัง

2. เครื่องมือในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม คัดแปลงมาจากเครื่องมือวัดการยึดตนเป็นศูนย์กลางของ สมิท และคณะ (Smith et al. 1977), ฮิวส์ (Hughes 1975) ชานท์ซ์ และวัตสัน (Shantz and Watson 1971) และโบรค (Borke 1975) ซึ่งมีอยู่ 4 ชุดด้วยกันคือ

1. ชุดงานและชอนสอด
2. ชุดไม้กากบาท
3. ชุดวงกลม
4. ชุดบ้าน

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขั้นศึกษานำ (Pilot Study)

ผู้วิจัยหาความแม่นยำตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือวัดการยึดตนเป็นศูนย์กลางและเครื่องมือปฏิสัมพันธ์ทางสังคมโดยให้ผู้เชี่ยวชาญในภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พรนิตทิพย์ ศิริวรรณคุณย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประไพพรรณ ภูมิวิชิสาร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิรมล ชยุตสาหกิจ ตรวจสอบเครื่องมือ หลังจากแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้วิจัยศึกษานำโดยทดสอบใช้เครื่องมือกับเด็กอายุ 5-6 ปี ที่ศูนย์ชุมชนคลองเตย จำนวน 10 คน และศูนย์ชุมชนห้วยขวาง จำนวน 12 คน และนำผลที่ได้มาปรับปรุงเครื่องมือที่จะนำไปใช้จริง หลังจากนั้นได้ทดลองเด็กอีก 15 คน อายุ 6 ปี 6 เดือน-7 ปี 6 เดือน ที่โรงเรียนวัดสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา เพื่อหาระดับอายุของเด็กที่ไม่มีการยึดตนเป็นศูนย์กลาง พบว่า เด็กที่ทำแบบทดสอบได้ 75% มีอายุระหว่าง 7 ปี ถึง 7 ปี 6 เดือน ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเด็กอายุ 5-6 ปี ซึ่งเป็นวัยที่เด็กยังมีการยึดตนเป็นศูนย์กลาง

2. ขั้นดำเนินการทดลอง

หลังจากสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียนแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มเด็กเพื่อวัดการยึดตนเป็นศูนย์กลางของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 และเด็กชั้นเตรียมประถมปีที่ 1 ที่มี

อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 96 คน หลังจากทำการวัดการยึกตนเป็นศูนย์กลางแล้ว ปรากฏว่ามีเด็กที่ยึกตนเป็นศูนย์กลาง จำนวน 62 คน เด็กที่อยู่ในระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อ 14 คน และเด็กที่ไม่ยึกตนเป็นศูนย์กลาง 20 คน สุ่มเด็กที่มีการยึกตนเป็นศูนย์กลางมา 32 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 16 คน กลุ่มควบคุม 16 คน โดยที่ทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึกตนเป็นศูนย์กลางใกล้เคียงกัน ให้เด็กกลุ่มทดลองเลือกจับคู่กับเด็กที่ไม่ยึกตนเป็นศูนย์กลาง เป็นคู่ ๆ จำนวน 16 คู่

3. วิธีทดลอง

ผู้วิจัยจัดสภาพให้เด็กที่ยึกตนเป็นศูนย์กลางในการทดลองและเด็กที่ไม่ยึกตนเป็นศูนย์กลาง มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม โดยใช้เครื่องมือชุดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม รวมเป็นเวลา 4 วัน หลังจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้วัดการยึกตนเป็นศูนย์กลางของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้เครื่องมือเช่นเดียวกับการวัดในครั้งแรก

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำคะแนนที่ได้จากการวัดการยึกตนเป็นศูนย์กลางก่อนการทดลอง (pre-test) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาหาค่ามัธยิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. ทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยิมเลขคณิต (\bar{X}) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในข้อ 1 ด้วยการใช้การทดสอบค่าที (t-test)
3. นำคะแนนที่ได้จากการวัดการยึกตนเป็นศูนย์กลางที่วัดหลังจากการทดลอง (post-test) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาหาค่ามัธยิมเลขคณิต (\bar{X}) และทดสอบค่าที (t-test)
4. นำคะแนนที่ได้จากการวัดการยึกตนเป็นศูนย์กลางของกลุ่มทดลองที่ได้จากการวัดก่อนการทดลอง (pretest) และหลังการทดลอง (post-test) มาหาค่ามัธยิมเลขคณิต (\bar{X}) และทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏว่า ก่อนการทดลองนั้นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนการยึกตนเป็นศูนย์กลางไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่ภายหลังการทดลองปรากฏผลว่ากลุ่มทดลองที่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีคะแนนการยึกตนเป็นศูนย์กลางน้อยกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และภายหลังการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กลุ่มทดลองมีการยึกตนเป็นศูนย์กลางน้อยกว่าก่อนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาถึง ผลของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อการยึกตนเป็นศูนย์กลาง
ด้านอื่น คือ ด้านความคิดและการสื่อสารหรือด้านอารมณ์ ความรู้สึก
2. ควรนำเรื่องเพศเข้ามาเป็นตัวแปรในการศึกษาว่าในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างเพศเดียวกันและระหว่างเพศ ผลที่ได้จะเหมือนกันหรือไม่

